

Udvalget drøftede endvidere de administrative konsekvenser ved en delvis tilbagebetaling. Betalt grundskyld har i det væsentlige været fradragsberettiget ved fastsættelse af den skattepligtige indkomst, og en tilbagebetaling ville nødvendiggøre en ændring i grundlaget for de pågældende ejeres indkomstbeskatning.

Over for disse forhold pegede udvalget på, at en eventuel kompensation ud fra rimelighedsbetragtninger kunne udformes således, at refusionsbeløbet blev beregnet af kommunerne ud fra oplysninger fra vurderingsrådene om tilbageførte arealers landbrugsmæssige grundværdi. Herefter kunne den »for meget« erlagte grundskyld beregnes. Det derved fremkomne beløb kunne halveres og udbetales skattefrit. Herved ville der blive ydet en rimelig kompensation, og den administrative belastning ville være overskuelig.

4. Regeringens overvejelser

Det er rigtigt, som anført af de kommunale repræsentanter i forbindelse med udvalgsarbejdet, at offentlige foranstaltninger, der fører til midlertidige udsving i grundværdien, normalt ikke vil give anledning til overvejelser om kompensation for de i en periode ændrede grundskatter.

Som eksempel kunne nævnes ændringer i vejnettet.

Ved foranstaltninger af denne art vil det imidlertid ikke kunne angives mere præcist, hvilke ejendomme der er blevet »ramt« af ændringerne, ligesom det normalt også vil stille sig usikkert, hvilken indflydelse ændringen har haft på de afgiftspligtige grundværdier set i forhold til andre faktorer, der spiller ind ved værdiansættelsen.

I modsætning hertil vil det ved indførelse af en tilbageførselsordning være konkret angivne ejendomme, der tilbageføres. Endvidere er der så at sige tale om en samlet offentlig regulering med dobbelt effekt. De pågældende ejere har først måttet indstille sig på de ændrede vilkår som følge af inddragelse af arealerne i byzone eller sommerhusområde, og senere må de igen indstille sig på de ændrede forhold som følge af tilbageførslen til landzone.

Om baggrunden for behovet for at tilbageføre arealer til landzone henvises der til bemærkningerne til det af miljøministeren samtidig med dette lovforslag fremsatte forslag til lov om ændring af by- og landzonenloven.

Endvidere kan det ved sammenligning med tilsvarende ejendomme i landzone nogenlunde præcist fastslås, hvor stor en del af de pågældende byzoneejendommers afgiftspligtige grundværdi, der

har været forårsaget af, at ejendommen har ligget i byzone i stedet for landzone.

Efter regeringens opfattelse vil det under disse særlige omstændigheder være rimeligt, at der ydes de pågældende ejere af de tilbageførte ejendomme en vis godtgørelse for den grundskyld, de har betalt »for meget« som følge af ejendommens beliggenhed i byzone.

5. Den nærmere udformning af ordningen

Hjemlen til godtgørelsesordningen foreslås tilvebragt ved indsættelse af en ny paragraf – § 29 A – i den kommunale ejendomsskattelov.

I stk. 2 fastlægges den periode, godtgørelsen ydes for – godtgørelsesperioden.

Perioden regnes fra og med det kvartal, hvori ejeren på tilbageførselstidspunktet har erhvervet ejendommen. Dvs. at erhvervsåret indgår i beregningen med et vist antal fjerdedele uden hensyn til, hvornår ejendomsskatterne har skullet betales i det pågældende år. Hvis arealerne først er blevet overført til byzone eller sommerhusområde i den pågældende ejers tid, regnes godtgørelsesperioden først fra og med det kvartal, hvor denne overførsel er sket.

Godtgørelsesperioden går frem til og med udgangen af det skatteår (= kalenderår), der følger efter det kalenderår, hvori tilbageførslen til landzone har fundet sted. Det betyder, at godtgørelsesperioden løber frem til det tidspunkt, hvor tilbageførslen til landzone er slået igennem i relation til betaling af ejendomsskatter. Når en ejendom overføres til landzone, skal den årsomvurderes pr. næste 1. januar (vurderingslovens § 2, stk. 1, nr. 8). Denne årsomvurdering, der altså sker på grundlag af beliggenheden i landzone, lægges til grund ved beregningen af ejendomsskatter fra og med det næste skatteår (ejendomsskatteovens § 26, stk. 2).

De omstændigheder, der ligger til grund for forslaget om godtgørelsesordningen, må som nævnt ses i forbindelse med by- og landzonenloven fra 1969, der trådte i kraft den 1. januar 1970. Det foreslås derfor, at godtgørelsesperioden tidligst kan regnes fra dette tidspunkt.

Endvidere foreslås det for at få en vis afgrænsning af ordningen i tidsmæssig henseende, at godtgørelsesperioden højst kan udgøre 20 år. Denne begrænsning vil dog, jfr. ovenfor, først kunne få selvstændig betydning ved tilbageførsel af arealer i 1990 og senere.

Godtgørelsen beregnes på grundlag af et forskelsbeløb, der skal ansættes af vedkommende vurderingsråd for hvert år i godtgørelsesperioden. Dette beløb skal ud fra en sammenligning med